

sammenlignet med Næstved—Hillerød-Banen, kræves der ligesom til denne 100,000 Kr. Tilsammen bliver det det Beløb, jeg nævnedes, 941,000 Kr. Saa tilføjes der i en Anmærkning til Finanslovens § 15: „I Anledning af, at de Beløb, der under nærværende Afsnit foreslaas bevilgede til nye Anlæg, er betydeligt mindre end tidligere, bemærkes, at større Beløb af Bevillingerne for tidligere Finansaar til herunder opførte Arbejder ikke er kommet til Udbetaling paa Grund af, at de fornødne Materialier som Følge af Krigstilstanden ikke har kunnet skaffes til Veje. Saa snart Materialierne atter vil kunne faas, er man sindet at fremme de paagældende Arbejder og paa forventet Genbevilling hertil at anvende de ikke forbrugte Beløb. Forbrugt paa forventet Genbevilling vil saaledes kunne blive større end sædvanlig.“

Man har i Udvalget været fuldt ud klar over, at der vilde være store Vanskeligheder med Hensyn til Tilførslerne af Materiel, men man har dog antaget, at Jordarbejder var der ikke noget i Vejen for at tage fat paa. Ved Næstved blev der jo foretaget store Ekspropriationer allerede paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) sad som Trafikminister. Der vilde der altsaa ikke have været noget i Vejen for at tage fat paa Jordarbejderne, og ved disse kunde man beskæftige mange af de Mennesker, som nu er arbejdsløse, og som vi maa underholde og støtte gennem Dyrtilslovens Tilskud og paa anden Maade. Jeg mener, at det var langt rimeligere at tage fat paa et saadant Arbejde. Statsbanerne kunde jo selv lede det. Der var ikke det ringeste i Vejen for, at Overbanemesteren selv forestod saadanne Arbejder. Man siger, det er vanskeligt at faa Entreprenører til at paatage sig det; de vil ikke give Tilbud. Men kunde saa ikke Statsbanerne selv tage fat paa Ledelsen af dette Arbejde, som man virkelig trænger til at faa sat i Gang? Det samme gælder de nye Jernbaneanlæg Skern—Videbæk og Næstved—Hillerød. Jordarbejderne her maatte i vid Udstrækning kunne sættes i Gang under Statsbanernes egen Ledelse, og er det virkelig Alvor, at vi vil bekæmpe Vinterens Kulde, Mørke og Nød, saa skulde det synes naturligt, at man snarest muligt satte det Arbejde i Gang og ikke „overvejede“ og gav Løfter, som ikke synes nogen Sinde at skulle indfris.

Jeg maa dernæst gøre nogle Bemærkninger angaaende den overraskende Maade, hvorpaa den højtærede Minister har op-

fyldt et andet til mig som Ordfører givet Løfte. Det var den 20. September i Aar, at vi her ved tredje Behandling behandlede Lovforslaget om forskellige Jernbaneanlæg. Da udtalte den højtærede Minister paa en Forespørgsel til mig følgende: „Derfor kan jeg ogsaa overfor den ærede Ordfører udtale, at naar jeg i næste ordentlige Rigsdagssamling i Landstinget skal fremsætte et Lovforslag, som svarer til dette, vil jeg dertil benytte den Affattelse, Folketinget nu giver det“. Det var det Lovforslag, jeg var Ordfører for, og som ganske rigtigt er blevet forelagt i Landstinget med Undtagelse af en eneste Bane — mærkværdig nok just den, jeg havde gjort mig til Talsmand for. Vi havde her i Tinget ved Jernbanelovforslagets Behandling en ret vidtløftig Diskussion angaaende disse Banesager og deres videre Behandling, og jeg husker en Debat mellem det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) og Ministeren om Folketingets Overhøjhed og Hovedindflydelse. Det var det, der gav Anledning til, at jeg afflokkede Ministeren, maa jeg vel altsaa sige, et Løfte om, at han vilde fremsætte Lovforslaget uforandret i Landstinget. Nu ser jeg i et lokalt Blad, som staar Ministeren nær, at Ministeren giver følgende Forklaring — det er vel rigtigst, at det bliver oplyst med det samme: „Grunden er den rent formelle, at jeg gerne vilde have gennemført Statsbanerne først og derfor skilte Statsbaner og Privatbaner ad. Den paagældende Bestemmelse kunde da ikke vel anbringes i noget af de to Lovforslag“. — Nej, det er forfærdelig vanskeligt at gøre det. „Og den er heller ikke i dette Øjeblik paatrængende nødvendig, saa længe vi ikke ved, om de interesserede Kommuner vil bygge denne Bane. Det er det nu Hensigten at undersøge, og naar det er sket, vil Rigsdagen naturligvis blive stillet overfor Spørgsmaalet om Statsdrift. Det er for øvrigt muligt, at den Side af Sagen kan afgøres ved en Anmærkning paa Finansloven; men herom kan jeg ikke i Øjeblikket sige noget bestemt.“ „Saa vidt Ministeren“, siger Sydsjællands Venstreblad, der naturligvis kalder min Kritik for Pjank, og tilføjer: „Der er, som man ser, ingen Grund til større Bekymringer“.

Jeg tror imidlertid, at ærede Medlemmer let vil kunne forstaa, at naar et Lovforslag er vedtaget her og forelægges uændret for Landstinget, saa møder et Punkt som dette frem med noget større Styrke, thi hvis det da ikke ønskes gennemført af Landstinget, skal dette ud-